

Openbare raadpleging over de werking van Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1347/2000 ("Brussel II bis")

Fields marked with * are mandatory.

Inleiding

Er zijn in de EU steeds vaker geschillen over gezinszaken doordat meer mensen naar het buitenland verhuizen en er meer internationale gezinnen zijn, gezinnen waarvan de leden een verschillende nationaliteit hebben of zelfs in verschillende EU-landen wonen.

De [Brussel II bis-verordening](#) (hierna "de verordening") is de hoeksteen van de justitiële samenwerking in de EU als het gaat om huwelijkszaken of ouderlijke verantwoordelijkheid. De verordening is sinds 1 maart 2005 van toepassing in alle EU-landen behalve Denemarken.

In die verordening wordt bepaald welke rechter bevoegd is bij een echtscheiding, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het huwelijk als er verschillende landen bij betrokken zijn. Ongeacht of de ouders getrouwd zijn, bepaalt de verordening welke rechter bevoegd is voor het beslechten van geschillen over ouderlijke verantwoordelijkheid inclusief hoederecht en omgangsrecht. Daarbij komen de belangen van het kind op de eerste plaats. Ook staat er in de verordening een procedure om kinderen naar hun gewone verblijfplaats terug te krijgen als ze naar een ander land zijn ontvoerd.

Verder voorkomt de verordening dat er in verschillende EU-landen tegelijkertijd een gerechtelijke procedure wordt opgestart en draagt zij ertoe bij dat EU-landen elkaars beslissingen, authentieke akten of overeenkomsten onderling erkennen.

De Commissie is onlangs begonnen met het evalueren van de werking van de verordening. Daarvoor heeft zij een [verslag over de toepassing](#) gepubliceerd. De resultaten van deze raadpleging zullen ook in de evaluatie worden meegenomen.

De vragenlijst is gericht tot een zo ruim mogelijk publiek omdat het belangrijk is voor de Europese Commissie om standpunten en input te krijgen van alle belangstellenden, juristen, academici, organisaties, rechtbanken, nationale overheden en lidstaten. Zelfs als u geen deskundige bent, nodigen wij u uit om alle vragen te beantwoorden die u belangrijk vindt.

U mag dus vragen overslaan. Om de reacties zo goed mogelijk te analyseren, heeft de Commissie ook enkele gegevens over uzelf als respondent nodig.

U kunt deze vragenlijst online invullen. U kunt ook een afzonderlijk document met aanvullende opmerkingen aan het einde van de vragenlijst uploaden.

Verantwoordelijke dienst: Europese Commissie, DG Justitie, Eenheid A1 — Beleid op civielrechtelijk gebied

E-mail: JUST-CIVIL-COOP@ec.europa.eu

Alle bijdragen worden gepubliceerd op de website van de Europese Commissie, mits de respondenten zich bekend maken. In de specifieke privacyverklaring hieronder leest u hoe wij uw persoonsgegevens en uw bijdrage zullen behandelen.

Specifieke privacyverklaring

[consultations_model_ps_en.pdf](#)

[CS.pdf](#)

[EL.pdf](#)

[HU.pdf](#)

[PS_bg.pdf](#)

[PS_da.pdf](#)

[PS_de.pdf](#)

[PS_es.pdf](#)

[PS_ET.pdf](#)

[PS_fi.pdf](#)

[PS_fr.pdf](#)

[PS_ga.pdf](#)

[PS_hr.pdf](#)

[PS_it.pdf](#)

[PS_lt.pdf](#)

[PS_lv.pdf](#)

[PS_mt.pdf](#)

[PS_nl.pdf](#)

[PS_pt.pdf](#)

[PS_RO.pdf](#)

[PS_sl.pdf](#)

[PS_sv.pdf](#)

[SK.pdf](#)

[PS_pl.pdf](#)

Uw gegevens

1. U beantwoordt deze raadpleging als:*

- Privépersoon
- rechter
- medewerker van een rechtbank
- openbaar aanklager
- jurist
- deurwaarder
- notaris
- andere rechtsbeoefenaar
- personeelslid van de centrale autoriteit
- academische instelling
- lidstaat
- andere

2. In welk land bent u gevestigd?*

- Oostenrijk
- België
- Bulgarije
- Kroatië
- Cyprus
- Tsjechië
- Denemarken
- Estland
- Finland
- Frankrijk
- Duitsland
- Griekenland
- Hongarije
- Ierland
- Italië
- Letland
- Litouwen
- Luxemburg
- Malta
- Nederland
- Polen
- Portugal
- Roemenië
- Slowakije
- Slovenië
- Spanje
- Zweden
- Verenigd Koninkrijk
- Ander land

3. Heeft u praktische ervaring met de verordening? *

- Ja
- Nee

Zo ja, in welke hoedanigheid?

- Rechter
- Jurist
- Notaris
- Andere rechtsbeoefenaar
- Openbaar aanklager
- Deurwaarder
- Medewerker van een rechtbank
- Personeelslid van de centrale autoriteit
- Echtgeno(o)t(e)
- Ouder
- Andere

4. Vul hieronder uw contactgegevens in: naam, organisatie, adres, e-mailadres*

Just van der Hoeven
Ministry of Security and Justice
P.O. Box 20301
NL- 2500 EH The Hague
Netherlands
Email: j.van.der.hoeven@minvenj.nl

Werking van de verordening in het algemeen

5. Vindt u de verordening nuttig voor echtgenoten die te maken hebben met een echtscheiding, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het huwelijk waarbij verschillende landen betrokken zijn?

- Ja
- Nee

Gelieve toe te lichten.

6. Vindt u de verordening nuttig bij voogdijzaken waarbij verschillende landen betrokken zijn?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

7. Vindt u de verordening nuttig voor omgangsregelingen waarbij verschillende landen betrokken zijn?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

8. Vindt u de verordening nuttig en doeltreffend wanneer ouders hun kind naar een ander land ontvoeren?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

Zie de beantwoording bij vragen 19 en 35.

Jurisdictie: welke rechtbank is bevoegd?

A) Huwelijkszaken (chtscheiding, scheiding van tafel en bed, nietigverklaring van het huwelijk)

De verordening noemt zeven manieren om de bevoegde rechter aan te wijzen op basis van hetzij de vaste woonplaats of de gemeenschappelijke nationaliteit van de echtgenoten. Echtgenoten kunnen daar gebruik van maken om te kiezen waar ze hun zaak aanhangig maken. Wie denkt dat het gunstiger is dat een bepaalde rechtbank de zaak behandelt, probeert soms met een "rush naar de rechter" de ander te snel af te zijn en zo zijn eigen belangen te vrijwaren. De Rome III-verordening heeft dat aangepakt met geharmoniseerde regels om te bepalen welke rechtbank bevoegd is in zaken waarbij verschillende EU-landen betrokken zijn. Toch blijft de "rush naar de rechter" een probleem omdat de Rome III-verordening nog niet in alle EU-landen van toepassing is (momenteel in veertien landen, binnenkort nog twee meer).

9. Vindt u dat de manier waarop de bevoegde rechter in huwelijkszaken wordt aangewezen, moet worden aangepast om de "rush naar de rechter" nog meer te vermijden?

- Ja
 Nee

De verordening biedt echtgenoten niet de mogelijkheid in onderling overleg te bepalen welke rechter bevoegd is voor hun echtscheiding of scheiding van tafel en bed (door middel van een "forumkeuzeovereenkomst"). Dit zou vooral nuttig kunnen zijn bij echtscheidingen door onderlinge toestemming, vooral omdat echtgenoten volgens "Rome III" wel kunnen afspreken welk recht toepasselijk is op hun geschil.

10. Moeten echtgenoten de mogelijkheid krijgen de bevoegde rechter aan te wijzen bij een gemeenschappelijke overeenkomst?

- Ja
 Nee

Zo ja, moet die keuze dan worden beperkt tot rechterlijke instanties in landen waarmee minstens een van beide echtgenoten een nauwe band heeft? Moeten daarbij bepaalde criteria worden toegepast? (u mag meer dan een antwoord kiezen)

- Alleen een EU-land waar de echtgenoten op het moment van de overeenkomst al een bepaalde tijd hebben gewoond, en waar zij op het moment dat zij naar de rechter stappen, nog niet langer dan een bepaalde periode zijn vertrokken.
 Alleen een EU-land waarvan minstens een van de echtgenoten de nationaliteit heeft, op het moment dat de overeenkomst wordt gesloten.
 Alleen een EU-land waarvan de rechter op het tijdstip waarop de zaak aanhangig wordt gemaakt, volgens de verordening bevoegd is om de zaak te behandelen.
 Een ander criterium

11. Moeten de vormvereisten voor zo'n overeenkomst worden geïnspireerd op andere EU-instrumenten zoals:

- De Onderhoudsverordening, art. 4(2)
 Andere regels

B) Ouderlijke verantwoordelijkheid (hoederecht en omgangsrecht)

Als algemene regel stelt de verordening dat de rechtbank in het EU-land waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, bevoegd is om te beslissen over de ouderlijke verantwoordelijkheid voor het kind. Maar als de echtscheiding of een andere procedure al in een ander EU-land aanhangig is en het kind met dat land wel een nauwe band heeft, dan mogen de ouders volgens de verordening de zaak door de rechter in dat land laten beoordelen, als dat in het belang van het kind is.

12. Vindt u dat de voorwaarden voor de toepassing van deze bepalingen moet worden verbeterd?

- Ja
 Nee

Op welke manier?

- In het eerste lid, onder b, en het derde lid, onder b, zou de aanvaarding (enkel) moeten worden vereist van diegenen die de ouderlijke verantwoordelijkheid dragen.
- De aanvaarding zou tevens na aanhangigmaking moeten kunnen blijken uit een al dan niet schriftelijke verklaring of uit de proceshouding van partijen (vergelijk artikel 5 Alimentatieverordening).

Volgens de verordening mag het gerecht dat bevoegd is om de zaak te behandelen, besluiten dat de rechter in een ander EU-land beter in staat is om de zaak te behandelen. In dit geval zijn de gerechten verplicht om rechtstreeks of door tussenkomst van door beide landen aangewezen centrale autoriteiten, samen te werken.

13. Vindt u dat dit samenwerkingsmechanisme met het oog op een soepele overdracht moet worden verbeterd?

- Ja
 Nee

Op welke manier?

De regeling combineert nu zowel de mogelijkheid van een verwijzing op verzoek van een van de partijen, de verwijzing op initiatief van het gerecht en op verzoek van het gerecht van een andere lidstaat waarmee het kind een bijzonder band heeft. Voor het verbeteren van de toegankelijkheid zou de regeling moeten worden gesplitst. Daarbij zouden nut en wenselijkheid van de drie soorten verwijzingsverzoeken afzonderlijk tegen het licht moeten worden gehouden.

C) Jurisdictie (huwelijkszaken en zaken betreffende ouderlijke verantwoordelijkheid)

De verordening voorkomt dat dezelfde partijen over dezelfde kwestie (*lis pendens*) tegelijkertijd in twee verschillende landen procederen, en dus ook dat rechters in verschillende landen tegenstrijdige vonnissen uitspreken.

14. Vindt dat de bestaande regels parallele procedures efficiënt vermijden?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

In sommige gevallen betwisten partijen dezelfde zaak tegelijkertijd voor een rechtbank in een EU-land en een rechtbank in een land buiten de EU. In zulke gevallen kan de verordening parallele procedures en onverenigbare beslissingen niet voorkomen.

15. Vindt u dat de verordening iets moet doen tegen parallele procedures bij een rechtbank in een EU-land en bij een rechtbank in een land buiten de EU?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

Een in de verordening op te nemen regeling die daarop ziet kan logischerwijs enkel zien op het door lidstaten al dan niet aanhouden van de procedure. Overwogen zou kunnen worden de verplichting tot aanhouden te beperken tot gevallen waarin een beslissing kan worden gegeven die voor erkenning en, in voorkomend geval, voor tenuitvoerlegging vatbaar is.

In dringende gevallen moet een rechtbank in een EU-land voorlopige of bewarende maatregelen kunnen nemen (zoals het kind onder toezicht van kindbescherming plaatsen) ten aanzien van personen of activa op zijn grondgebied, zelfs als deze rechtbank niet bevoegd is voor de grond van de zaak.

16. Vindt dat de bestaande regels goed functioneren?

- Ja
 Nee

In sommige gevallen stelt de verordening dat de bevoegde rechtbank moet worden aangewezen volgens de regels in de nationale wetgeving. In huwelijkszaken is het bijvoorbeeld in elk EU-land afhankelijk van de nationale wetgeving of echtgenoten er naar de rechter mogen stappen als ze verschillende nationaliteiten hebben en in een land buiten de EU wonen. De nationale wetgeving van elk EU-land bepaalt ook welk gerecht bevoegd is in zaken over de ouderlijke verantwoordelijkheid voor een kind, als dat kind zijn gewone verblijfplaats heeft in een land buiten de EU en de ouders niet uitdrukkelijk aanvaarden om de bevoegdheid van de rechtbank van een EU-land waar al een andere procedure aanhangig is, uit te breiden. De verordening bepaalt dus niet in alle gevallen welke rechtbank bevoegd is, en dat maakt de toegang tot de rechter voor EU-burgers onvoorspelbaar en ongelijk, gezien de verschillen tussen de nationale wetgevingen. Zo'n regel die in alle situaties bepaalt welke rechte de zaak moet behandelen, is wel opgenomen in enkele recente besluiten. ([Alimentatieverordening](#), [Verordening over erfrechttopvolging](#))

17. Zou het nuttig zijn om te zorgen voor een uniforme regel, zodat in alle gevallen de bevoegde rechtbank kan worden aangewezen?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

Een sluitend systeem bevordert de duidelijkheid en uniformiteit.

In uitzonderlijke gevallen, wanneer de procedure in een land buiten de EU onmogelijk is (bijvoorbeeld door een burgeroorlog), kan het, als oplossing voor gevallen van rechtsweigering, nuttig zijn om het gerecht in een EU-land bevoegd te verklaren. Deze aanpak is gevolgd in recentere besluiten ([Alimentatieverordening](#), [Verordening over erfrechttopvolging](#)).

18. Bent u van mening dat de verordening moet zorgen voor toegang tot de rechter in gevallen waarin de verantwoordelijke rechterlijke instanties buiten de EU hun bevoegdheid niet kunnen uitoefenen?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

Terugkeer van het kind bij internationale ontvoering van kinderen door ouders binnen de Europese Unie

De verordening versterkt de eisen van het Verdrag van 's-Gravenhage van 1980 betreffende de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen, en garandeert de onmiddellijke terugkeer van het kind, bijvoorbeeld door de invoering van strikte termijnen (binnen zes weken moet een terugkeerbesluit worden genomen) en een beperking van de mogelijkheden voor een rechter om de terugkeer te weigeren. In sommige gevallen is er een versnelde procedure om een weigering van een EU-land om een kind te laten terugkeren, ongedaan te maken.

19. Vindt u dat de verordening de onmiddellijke terugkeer van het kind in de EU voldoende garandeert?

- Ja
 Nee

Hoe kan de procedure worden verbeterd?

- Artikel 11, derde lid, noemt wel de uiterste termijn, maar deze termijn wordt lang niet altijd nagekomen. Daarbij biedt de regeling geen termijn voor de behandeling van een verzoek door de centrale autoriteit, noch voor behandeling in hoger beroep.
- Artikel 11, vierde lid, laat (te) weinig ruimte voor een afweging van het belang van het kind, de beperking ten opzichte van artikel 13, onder b, van het Verdrag van 's-Gravenhage van 1980, zou moeten worden geschrapt. Daarbij biedt de bepaling geen heldere definitie van 'adequate voorzieningen' die moeten zijn getroffen. Wenselijk zou zijn dat het mogelijk is om voorwaarden te stellen aan de terugkeer, al zou die mogelijkheid geen zelfstandige nieuwe drempel voor terugkeer mogen opwerpen.
- Doordat de tenuitvoerlegging van een teruggeleidingsbeschikking nationaal is geregeld, kan de terugkeer door het ontbreken van nationale regels hieromtrent worden gefrustreerd.

Afschaffing van het exequatur

Momenteel zijn er volgens de verordening op sommige gebieden nog formaliteiten nodig om beslissingen, authentieke akten en overeenkomsten uit een ander EU-land te erkennen en uitvoerbaar te verklaren (exequatur). Het exequatur is alleen afgeschaft voor gecertificeerde beslissingen betreffende het omgangsrecht met kinderen en gecertificeerde terugkeerbesluiten in geval van ontvoering van kinderen. Voor bijvoorbeeld de plaatsing van een kind in een ander EU-land of het gezag over kinderen, is het exequatur nog niet afgeschaft. Dit kan dus nog steeds leiden tot complexe, langdurige en kostbare procedures.

20. Vindt u dat de exequaturprocedure moet worden afgeschaft voor alle beslissingen, authentieke akten en overeenkomsten betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid uit een ander EU-land?

- Ja
 Nee

21. Als het exequatur voor meer besluiten moet worden afgeschaft, vindt u dan dat er waarborgen moeten worden gehandhaafd in verband met:

- de openbare orde
- betekening en kennisgeving van documenten
- het recht van partijen om te worden gehoord
- het recht van het kind om te worden gehoord
- onverenigbare beslissingen
- de naleving van de procedure met betrekking tot de plaatsing van het kind in een ander land van de EU
- iets anders

Het horen van een kind

Een besluit kan volgens de verordening pas automatisch in een ander EU-land uitvoerbaar worden verklaard, als het kind de kans heeft gekregen te worden gehoord. Omdat niet alle EU-landen dit op dezelfde manier toepassen, bijvoorbeeld wat betreft de rijpheid van het kind of het verloop van de hoorzitting, kan dit ertoe leiden dat een besluit uit een ander EU-land toch niet erkend, uitvoerbaar of afdwingbaar wordt.

22. Bent u van mening dat gemeenschappelijke minimumnormen voor het horen van het kind problemen met de erkenning, uitvoerbaarheid en/of tenuitvoerlegging van een beslissing uit een ander EU-land kunnen helpen voorkomen?

- Ja
- Nee

Handhaving

In de praktijk zijn er nog belemmeringen voor de daadwerkelijke handhaving van de beslissingen over de ouderlijke verantwoordelijkheid. Als een kind naar een ander land wordt ontvoerd, is snel handelen van essentieel belang. Aangezien de handhaving is geregeld in de nationale wetgeving, kan deze per EU-land verschillen. Bovendien zijn er in sommige landen geen speciale regels voor de handhaving van beslissingen inzake familierecht, en wordt er dus geen rekening mee gehouden dat, op het gebied van het familierecht, het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen kan hebben.

23. Vindt u het belangrijk om de daadwerkelijke uitvoering van beslissingen betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid uit een ander EU-land te verbeteren?

- Ja
- Nee

Zo ja, hoe kan dit worden bereikt?

24. Vindt u het belangrijk om de daadwerkelijke uitvoering van terugkeerbevelen te verbeteren?

- Ja
 Nee

Zo ja, hoe kan dit worden bereikt?

Hiervoor is geen aanpassing van de verordening vereist.

Samenwerking tussen centrale autoriteiten

De verordening bevat bepalingen over samenwerking tussen de centrale autoriteiten inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid. Deze samenwerking is van essentieel belang voor de doeltreffende toepassing van de verordening. Volgens de verordening moeten de centrale autoriteiten bijvoorbeeld informatie verzamelen en uitwisselen over de situatie van het kind (bijv. in verband met voogdij of terugkeerbevelen) en bijstand verlenen aan personen die de ouderlijke verantwoordelijkheid hebben, zodat hun beslissingen erkend en ten uitvoer gelegd worden (met name betreffende de omgang met en de terugkeer van het kind).

25. Vindt u dat de samenwerking tussen de centrale autoriteiten over het algemeen goed werkt?

- Ja
 Nee

Zo niet, wat voor problemen doen er zich voor?

In algemene zin is de samenwerking goed, maar hetgeen wordt geleverd door sommige CA's is niet altijd voldoende. En daarnaast spelen een krappe bezetting en (daarmee samenhangende) slechte bereikbaarheid een rol in de samenwerking – het duurt soms lang voordat een CA in actie komt.

Momenteel is het gebruik van formulieren voor de samenwerking tussen centrale autoriteiten volgens de verordening nog niet verplicht. Dit kan de samenwerking bemoeilijken.

26. Zou de samenwerking tussen de centrale autoriteiten beter verlopen als het verplicht was om voor de uitwisseling van informatie formulieren te gebruiken die in alle talen van de EU zijn vertaald?

- Ja
 Nee

De verordening bepaalt dat de centrale autoriteiten personen met ouderlijke verantwoordelijkheid moeten helpen om door bemiddeling tot overeenstemming te komen.

27. Zou het nuttig zijn als de verordening extra bepalingen bevatte om het gebruik van bemiddeling te bevorderen?

- Ja
 Nee

Op grond van de verordening moeten de centrale autoriteiten rechtbanken de nodige informatie en bijstand verlenen in verband met de plaatsing van een kind in een ander EU-land.

28. Vindt u dat deze bepaling moet worden aangepast?

- Ja
 Nee

Kinderbeschermingsinstanties spelen een belangrijke rol bij internationale situaties waarin de belangen van het kind moeten worden behartigd. Zij kunnen ook het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de EU bevorderen.

29. Denkt u dat de samenwerking tussen de centrale autoriteiten en de plaatselijke kindbescherming in internationale situaties werkt zoals het hoort met het oog op de goede werking van de verordening?

- Ja
 Nee

Gelieve toe te lichten.

Het is vaak onduidelijk wie welke taak heeft en welke instantie in het buitenland moet worden benaderd. Ook gaat er vaak veel tijd overheen voordat er contact of informatie-uitwisseling is.

30. Moet de samenwerking tussen centrale autoriteit en de plaatselijke kindbeschermingsinstanties worden verbeterd om meer rekening te houden met internationale gevallen?

- Ja
 Nee

Plaatsing van een kind in een ander EU-land

Wanneer een rechtbank in een EU-land overweegt om een kind in een instelling of pleeggezin te plaatsen in een ander EU-land, en als een dergelijke plaatsing in dat gastland niet zonder overheidsoptreden mag plaatsvinden, dan moet de rechtbank de centrale autoriteit of andere bevoegde instantie in het gastland om toestemming vragen alvorens een plaatsingsbesluit te nemen. Momenteel zijn de procedures voor raadpleging en toestemming geregeld in de nationale wetgeving van het gastland.

Wanneer een rechtbank in een EU-land overweegt om een kind in een pleeggezin te plaatsen in een ander EU-land, en als een dergelijke plaatsing in dat gastland zonder overheidsoptreden mag plaatsvinden, dan moet de rechtbank de centrale autoriteit of andere bevoegde instantie in het gastland informeren.

31. Vindt u dat de regels in de verordening betreffende de plaatsing van een kind in een ander EU-land behoorlijk functioneren?

- Ja
 Nee

Zo niet, welke oplossingen zou u voorstellen?

De procedure van artikel 56 wordt in veel gevallen als omslachtig en tijdrovend ervaren. Tegelijkertijd blijven veel onderwerpen in de verordening onbesproken, zoals de duur van de financiële verantwoordelijkheid van de zendende staat, de mogelijk te stellen voorwaarden, et cetera. Om die reden wordt gelet op de urgentie doorgaans voor een praktisch oplossing gekozen. Dat wil zeggen dat men de nationale wetgeving gebruikt om het beoogde resultaat te bereiken.

Certificaten

De verordening omvat vier verschillende certificaten voor een vlotter verkeer van beslissingen, authentieke akten en overeenkomsten in de EU.

32. Vindt u dat de certificaten bij de verordening behoorlijk functioneren?

- Ja
 Nee

Verhouding tot andere instrumenten

De verordening is een aanvulling op het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen.

33. Vindt u dat de regels die bepalen hoe de verordening zich verhoudt tot het Verdrag van 's-Gravenhage van 1980, behoorlijk functioneren?

- Ja
 Nee

De verordening bevat bepalingen betreffende de verhouding tot het Verdrag van 's-Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen.

34. Vindt u dat de regels die bepalen hoe de verordening zich verhoudt tot het Verdrag van 's-Gravenhage van 1996, behoorlijk functioneren?

- Ja
 Nee

Aanvullingen en opmerkingen

35. Zijn er andere bepalingen van de verordening die volgens u moeten worden verbeterd?

- De huidige erkennings- en tenuitvoerleggingsbepalingen zijn onvoldoende duidelijk voor toepassing op kinderbeschermingsmaatregelen. In de praktijk doet zich het probleem voor dat onduidelijk is wie de maatregel, indien erkend en uitvoerbaar verklaard, daadwerkelijk gaat uitvoeren in het buitenland.

- De verordening biedt een zeer beperkte mogelijkheid tot het weigeren van de terugkeer van een kind na kinderontvoering. Dat na een dergelijke beslissing alsnog, op basis van artikel 11, lid 6 tot en met 8, door de lidstaat van herkomst wordt beslist over het gezag, en daarmee over de terugkeer van het kind, wordt in de praktijk ervaren als onnodig complicerend. Het verlengt de procedure en daarmee de onzekerheid voor het kind en de ouders.

36. Heeft u nog andere opmerkingen?

Als u wilt, kunt u een afzonderlijk document met aanvullende opmerkingen uploaden.

Hartelijk dank voor uw bijdrage!